

Predikan i Skepplanda och Hålanda kyrkor 2020 av Tobias Bäckström

Söndagen före domsöndagen

”Vaksamhet och väntan”

Amos 8:9-12

Fil 3:20-4:1

Luk 17:20-30

Ps: 317, 641:7, 661, 100, 110, 300

”När kommer Guds rike?” Det var frågan som Jesus fick. Men Jesus svarar inte på frågan. Inte på frågan *när* i alla fall. Snarare på frågan *hur*? *Hur* kommer Guds rike? Och till och med då är han mer benägen att tala om hur Guds rike *inte* kommer än vad som faktiskt ska ske.

Det kan ju bero på att Jesus och fariséerna tänker på väldigt olika saker när de pratar om Guds rike. Det fariséerna hade i tankarna var den religiösa staten. En teokrati av gamla testamentets modell, en gudsstat som ska etableras på jorden. Det var deras dröm och de var inte ensamma om den drömmen.

Hur många gånger i historien har människor inte försökt att skapa ett himmelrike på jorden? Även av människor, eller kanske särskilt av människor, som *inte* trott på någon Gud och himmel. Och vi vet ju vad det har lett till. Om ett himmelskt paradiset, det absolut goda riket ska etableras här så kommer ju alla som motsätter sig detta definieras som onda. Och onda människor kan man ju rensa ut...

Därför är Jesus noga med att betona att Guds rike inte är vår sak. Mitt rike är inte av denna världen som Jesus sa till Pilatus. I Selma Lagerlöfs roman Antikrists mirakler ställs detta påstående mot antikrists: ”Mitt rike är *endast* av denna världen”. Ett ords skillnad i den meningen avgör helt vad det kommer bli för rike.

Men det betyder inte att Guds rike inte skulle *finnas* här! Guds rike är inte av denna världen men finns ändå närvarande här.

Ett jordiskt rike har en viss geografisk utbredning. Det har ett folk som bor där och det finns en ordning i riket som upprätthålls med lagar och polis. Vem som helst får inte utan tillstånd ta sig in här och vistas innanför gränserna.

Det som skiljer mot Guds rike är att det inte har en geografisk utbredning. Eller tvärtom att det breder ut sig överallt. *Guds rike är osynligt*. Guds rike är inte en *plats* utan en *relation*. Guds rike börjar med Jesus och de som han kallar att följa honom. Det är folket som ingår i Guds rike.

Medborgarskap i Guds rike fick vi när vi döptes. Då föddes vi på nytt av vatten och Ande. Och då blev vi också medborgare. I episteltexten talar om Paulus om vårt hemland som är himlen. Egentligen står det att vårt *medborgarskap* har vi i himlen. Vi är medborgare i ett land som vi ännu inte varit i. Vi har bara sett broschyrerna. När vi döptes fick vi asyl, uppehållstillstånd och medborgarskap, allt på en gång. Vi lever här på jorden, men hör ändå inte riktigt hemma här.

Under tiden får vi göra som Jesus säger: vi får bära Guds rike *inom* oss. Jag tänker mig att det också måste betyda att Guds rike är en *potential* inom oss, något som inte är förverkligat, ännu. Guds rike är osynligt *men vi är kallade att göra det synligt*. För att Guds rike ska förverkligas måste våra hjärtan förvandlas. Förutsättningen för att världen ska förvandlas är att vi gör det, det måste börja med oss.

Så på den ursprungliga frågan: ”När Guds kommer Guds rike?” vad är svaret? Jesus ger ju inget direkt svar, men ett svar tänker jag mig är: det beror på dig! Guds rike finns osynligt inom dig, men du är kallad att göra det synligt! *När* det sker är upp till dig.

För samtidigt så talar ju Jesus också om Guds rike som något synligt, i allra högsta grad synligt. Lika synligt som blixten som flappar till och lyser upp hela himlen från horisont till horisont.

Det finns här en dubbelhet. Något som man brukar beskriva som *redan nu – men ännu inte!* Redan finns Guds rike inom oss, än så länge är det osynligt, men tiden närmar sig då det kommer bli synligt. Vi är kallade att vara med i denna process, även om det slutligt beror på Gud.

Det är en tid av väntan, men samtidigt en aktiv väntan. Medan vi väntar får vi vara med och förverkliga detta: att göra Guds rike synligt.

Vi behöver leva med Guds rike för våra ögon så att vi inte blir så vana vid tillvaron här och nu att vi tänker att det är så det ska vara. Annars är risken att det blir som på Noas dagar: man åt och drack och levde sina liv utan en tanke på att det skulle bli ett slut.

Kan det bli så med oss också, att vi blir så upptagna med vårt eget att vi glömmer det som vi väntar på. Guds rike får kanske inte plats i vår tankevärld.

Det är ibland nödvändigt att se över sitt liv, att pröva sig själv och sitt sätt att leva. Vad är det som jag prioriterar, var har jag mitt fokus? En större andlig vaksamhet börjar med ett beslut: att i min tid ge rum för honom som kommer. Att i mitt inre skapa en plats där jag säger: ”Kom Herre Jesus.” Att påminna sig om att Guds rike finns inom oss.

Men Guds rike har ändå sina ambassader här på jorden. Just nu befinner ni er i den himmelska ambassaden, kyrkan i Skepplanda. Det är i kyrkan vi blir upptagna som medborgare och får förbereda oss för det som väntar oss.

Redan nu – men ännu inte. Allra tydligast manifesteras detta i nattvarden. Å ena sidan så är det fråga om färdkost, en måltidsrast på vägen som vi behöver för att kunna styrka oss på den fortsatta vandringen. Å andra sidan så är det *redan nu* himmelrikets måltid. Det som väntar oss vid Människosönens dagar får vi redan nu en försmak av. Det är paradoxen för oss kristna: när vi går fram till nattvardsbordet så är vi framme *samtidigt* som vi är på väg.